

Deset prinčevih služabnikov

(Kitajska pravljica)

Mali princ Mikakatu je zrl skozi okno na cesarski vrt in strašno mu je bilo dolgčas. Pritekel je njegov psiček Mink in se dotaknil njegove roke s svojim mokrim gobčkom.

»Proč, Mink, sit sem te žel! Sit sem že vsega, igrač, vrta in...«

Zdajči je osupnil, zakaj med vrati je stal cesar, njegov oče.

»Torej se je Mikakatu že vsega naveličal? Celo ljubljenega psička in igrač? Česa bi si pa Mikakatu zdaj želel?«

»Rad bi se s kom igral,« je odgovoril Mikakatu. »Hočem majhnega bratca.«

»Tega ti ne morem dati,« je odgovoril cesar. »Dam ti pa deset služabničkov, ki bodo za tebe delali in skrbeli samo za tvoje dobro.«

»Pa kdaj jih dobim?« je nestrpnost vprašal Mikakatu.

»Jutri bodo stali ob tvoji postelji,« mu je nežno rekel cesar, ki ga je imel zelo rad in mu je izpolnjeval vsako željo.

Komaj je drugo jutro Mikakatu odprl oči, je zagledal ob postelji deset služabničkov. To je bilo deset dečkov njegove starosti in velikosti. Pogledal jih je in dečki so se mu priklonili do tal.

»Kako vam je vsem ime?« je vprašal.

»Kial!«

»Totol!«

»Čaol!«

»Ming Su!«

»Sungl!«

»Ful!«

»Tohil!«

»Jen!«

»Jingl!«

»Saol!«

»Nikoli bi si ne zapomnil vaših imen,« je dejal princ. »Klical vas

bom kar po številkah — ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem, osem, devet, deset.«

»Kakor želite, princ Mikakatu,« so se služabnički spet priklonili do tal.

In princu se je vrnila sreča. Od jutra do večera je imel okrog sebe deset dečkov, ki so se z njim igrali, peli, ga kopali in mu česali nežne lase. Vse so zanj storili in princu ni bilo treba za nič skrbeti.

Nekega dne je sedel Mikakatu pri jezercu na vrtu. Voda je bila modra kakor poletno nebo in na njej so plaval bel cvetovi lotosa. Princ se je vanje zagledal, pobral kamenček, vzela pračo in ustrelil v cvet. Dobro je pomeril. In frčal je kamen za kamenom, dokler niso plaval po vodi vsi bel cvetovi brez pecljev.

Cesar je šel na izprehod in je že od daleč videl, da se je na jezercu nekaj zgodilo. Ko se je približal, je videl vse razdejanje.

»To je že preveč!« je zakričal ves razkačen. »Kaj bodo storili prihodnjič ti služabniki v zabavo mojemu sinu?«

Ravno je pritekel Kia.

»Ti mali nepridiprav!« je rekel cesar. »Jaz te bom že naučil, da boš pustil drugič moje lotose pri miru.«

Kia ni zinil niti besede. Vedel je, kdo je to storil, toda kakor vselej, tako je vzel tudi to pot molče krivdo nase. Presenetilo pa ga je, ko je cesar rekel:

»Odpuščen si. To naj bo v sva-rilo tvojim tovarišem. Vrni se v hišo svojega očeta.«

Drugi dan je Mikakatu razbil le-po vazo. Tokrat je stal Toto zraven njega in je bil tudi odpuščen. In Mikakatu je bil zmerom bolj raz-posajen, dokler ni nekega dne raz-bil svoji materi nakitnico in v njej dva njena najlepša dragulja.

Sedaj mu je ostalo le še šest slu-žabnikov. Nekoč se je eden izmed njih predrznil in je princa pokaral, češ, naj bo bolj priden. Mikakatu se je razjaril in ga zapodil:

»Jaz sem princ in tvoj gospod. Idi!«

Zdaj je imel samo še pet služab-ničkov in zato se je očetu pritožil, da jih ima premalo. Toda cesar mu je dejal:

»Pozabljaš, moj sin, da rasteš in da je zaradi tega pet služabnikov dovolj.

Mikakatu je jezno zacepetal z nogami.

»Ni jih dovolj. Hočem imeti ved-no nekoga pri sebi.«

Toda oče se ni vdal. Princ je te-kel k svoji materi in tožil:

»Oče je hud in mi noče dati pet novih služabnikov.«

»Tiho, otrok!« mu je rekla mati.

»Tvoj oče ima velike skrbi, ker ga ljudstvo noče za cesarja.«

»A zakaj, mama? Zakaj ga no-če?« je vprašal princ.

Mati ni odgovorila. Ni mu hotela povedati, da cesar, njegov oče, ni bil ljudstvu dober in pravičen vladar. Nezadovoljnost ljudstva je ra-sla. Nekega dne je ljudstvo vdrlo v palačo in vzelo cesarja s seboj. Cesarico pa so imeli vsi radi in zato so jo pustili v palači. Mali Mikakatu se je držal matere in pet služabnikov je zbežalo. Najmlajši izmed njih, Sao, se je ustavil in se po kratkem premišljevanju vrnil:

»Moj gospod, prestrašil sem se, zato sem zbežal. Toda nočem od tebe. Odpusti mi!«

Cesarica je skrila princa pod plašč in premišljala, kako bi pri-šla v drugo deželo, kjer bi mogla s svojim sinčkom srečno živeti.

Sao je še zmeraj prosil princa, da bi smel ostati pri njem. Ko mu Mi-kakatu ni odgovoril, zakaj tudi on je bil prestrašen, se je Sao obrnil k njegovi materi.

»Vaše Veličanstvo, prosim, naj ostanem pri vas in pri svojem go-spodu!«

»Ne, Sao,« je odgovorila cesarica. »Pojdmo v tujo deželo in te ne bomo potrebovali.«

»Mama,« je vprašal princ, »zakaj praviš, da ne bomo potrebovali slu-žabnikov? Jaz bom Saa potrebo-val.«

»Ne, ne, Mikakatu, Sao mora iti k svoji materi,« je odgovorila ce-sarica. »Pojdi, moj otrok, dolgo pot imava pred seboj.«

Mikakatu je udaril v jok.

»Jaz ne pojdem! Moj oče mi je dal deset služabnikov. Vsi so od-šli, le Sao je ostal, in jaz ga potre-bujem. Kdo bi mi privezoval san-dale in oblačil obleko? Kdo bi me kopal? Kdo bi me česal? Mama, prosim, naj gre Sao z nami.«

»Otrok moj,« je rekla mati, »mo-raš se veliko učiti in tudi jaz te mo-ram marsičesa naučiti. Revni smo zdaj in nimamo niti lastne strehe

nad glavo. Ne moreš imeti več služabnikov.«

Prijela ga je za roko.

»Poglej, Makakatu, na tehle deset prstkov. Ko si se rodil, ti jih je dal Bog, da jih boš rabil. Krepki so že kakor ti. Naučila te bom, kako jih rabi, in videl boš, da imaš vedno svojih deset služabnikov.«

Mikakatu je pogledal na svoje roke. Ima deset služabnikov na lastnih rokah! Deset jih ima, pa ni vedel zanje!

»Ah, mama, pa morejo delati vse to, kar je zame delalo mojih deset služabnikov?«

»Da, otrok, in še več. Tvojih deset novih služabnikov ti bo pomagalo, da boš postal dober in močan človek, na katerega bom nekoč ponosna.«

Mikakatu je segel po culici, v katero mu je mati zavila obleko.

»Pojdi, mama, moji služabniki so se že lotili dela. Pojdi, mamica, morava že iti!«

Ivan Razpočnik

Skrivnost zelene jame

(Čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Kako je prišla Cvetana v Estero

Morda je preteklo četrť ure od tedaj, ko je Cvetana tako tajinstveno govorila po telefonu z nekim Medom. Naenkrat sta zaslišala dečka trkanje. »Medo je prišel,« je razložila Cvetana, šla zopet k svileni tapeti in gotovo pritisnila na kak skrit gumb. Stena se je takoj razdelila in v praznem prostoru se je pokazalo neke vrste dvigalo za jedila. V njem je stal zamorček, ki je držal v rokah zvrhan pladenj različnih zapeljivo dišečih jedi in dobrot.

»Meni se že tako sline cedijo po tistile prekajeni šunki, ki jo že kar od daleč duham, da se niti čuditi več ne morem črnemu dečku!« je izjavil Tomo, Branko pa je menil:

»Odkar sem v Esteri, sem se že davno nehal čuditi!«

»Midva tudi, kajne, Medo?« S temi besedami je odvezla Cvetana malemu črncu pladenj in ga vablivo položila pred Toma in Branka.

Medo se je široko režal, tako da je bilo videti vse njegove kot slonova kost blesteče zobe. Potem je smuknil zopet v dvigalo ali kar je že ta naprava bila. Cvetana je pritisnila na gumb in stena se je zaprla. Tomo in Branko pa sta se z neznanskim tekom lotila dobrot na mizi. H koncu si je še vsak izmed njiju iz male sadne košarice vzel po eno lepo, zlatorumeno banano. Cvetana pa je zamišljeno zobala jagode velikega rdečega grozda.

»Sedaj pa konec s pojedinol!« je zaklical Tomo.

»Torej, Cvetana, pripoveduj!«

»Prav rada,« je rekla deklica in se udobno razleknila na stolu. »Torej poslušajta! Sedaj je morda preteklo že eno leto od tega, tedaj sem se vozila s svojim stricem na njegovi jahti zadovoljna in brez skrbi po svetu. Pristali smo z ladjo, kjer se nam je zahotelo, in zdi se mi, tovariša, da sem na ta način vi-